

РЕШЕНИЕ

№ 39288

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7483** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. - Р. Турция, с идент. № 16315755092, с паспорт № U25982110, издаден на 22.02.2022г. и валиден до 06.11.2029г. от М. - Р. Турция, чрез адв. С. Ф. М., срещу Отказ за виза от 07.07.2025г., на М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място].

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, както и при несъответствие с целта на закона. Твърди се още, че отказът не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Изявява желание да получи разрешение за пребиваване, за да може да посещава Република България безвизово с цел да се установи със съпруга си в Република България. Сочи, че органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Административният орган не е посочил въз основа на какво е приел, че не се доказва целта на престоя и условията на престоя. Становищата на сектор „Миграция” МВР и ДАНС не са обсъдени в мотивите на оспорения отказ. В това число, не са изложени и конкретните данни и констатации, които компрометират целта и условията на престоя. Моли съда да отмени постановения отказ и да отмени изцяло отказ за виза от 07.07.2025 г.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С. М., който поддържа жалбата.

Ответникът - консулско длъжностно лице, завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.04.2025г. Б. Ш. А., [дата на раждане] турски паспорт № [ЕГН], валиден до 06.11.2029г. е подала заявление за издаване на виза вид „D“, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В изпълнение на това изискване са представени: копие на документ за задгранично пътуване (паспорт) № U25982110, издаден на 22.02.2022 г. от Република Турция със срок на валидност до 06.11.2029 г. със снимка и лични данни; копие от удостоверение за сключен граждански брак със М. Ф. М., съставен в К., Област К., обявен за сключен на 09.10.2021 г. в Турция, Копие на лична карта на М. Ф. М. с №[ЕИК], издадена от МВР К., Декларация от М. Ф. М., с която декларира, че ще осигурява финансова и битова издръжка по време на престоя на Б. Ш. А. в Р. България; копие от Договор за наем сключен на 23.04.2025 г.; копие от банкова удостоверение BS04377.

Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ от 07.07.2025 г. на завеждащ Консулска служба, Консулска Канцелария на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление от 28.04.2025 г. Като правно основание за постановяване на отказа е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. В допълнителна бележка на бланковата форма е посочено, че „при проверка е установено, че поради извършване на ремонтни дейности жилището е негодно за обитаване и не предоставя възможност за настаняване на чужденеца.“

В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи по повод на проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза вид „D“. Получен е отговор от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с който се възразява да бъде издадена исканата виза вид „D“.

От Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Териториалната структура е изразила положително становище.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 и чл.29а, ал.2 от Наредбата за условията за издаване на

визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. Р. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е на дата 09.07.2025 г. Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 07.07.2025 г.

По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима, по същество основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИБОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл.9е, ал.1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. Р. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 07.07.2025 г. от М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], по заявление от 28.04.2025 г., е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИБОВР, изискуеми и съгласно общите правила,

установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В заявлението, депозирано от жалбоподателя е посочено „събиране на семейството“. Тези обстоятелства не са обсъдени в обжалваният в настоящото производство акт. В случая не са разгледани и обсъдени всички представени със заявлението за издаване на виза писмени доказателства включително, удостоверение за сключен граждански брак с М. Ф. М. с лична карта №[ЕИК], издадена от МВР К..

Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на

основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателя са представени – копие на сключен договор за наем, който се предоставя безвъзмездно, копие на Декларация от Ю. И. А., с която декларира, че е собственик на жилището и не възразява Б. Ш. А. да пребивава и да се регистрира на адреса.

Административният орган е възпроизвел информацията, предоставена в рамките на съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ при ОДМВР – К. и е приел, че същата е достатъчна, за да обоснове приложението на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Представените документи към заявлението не притежават белезите на такива с невярно съдържание. Не са декларирани неверни данни. Дали заявителят ще ползва издадената виза вид „D“, за да се установи постоянно, продължително или дългосрочно на територията на страната трябва и може да бъде установено в процедура по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ, за издаване на разрешение за пребиваване на територията на Република България.

Представените от Б. Ш. А. към заявлението документи удостоверяват специфичните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Декларираното от него намерение за трайно, продължително или постоянно установяване на територията на страната, лимитирано от периода, за който може да бъде издадена визата, съгласно чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ – 6 месеца, според настоящия състав не поставят под съмнение нито целта за издаване на виза, нито условията на пребиваване на територията на страната. Не е спорно, че Б. Ш. А. е член на семейство - омъжена за М. Ф. М. с лична карта №[ЕИК], издадена от МВР К.. Договорът за наем е подписан лично от жалбоподателката пред нотариус.

В хода на производството се установиха данни, които обосновават извод, че правото на личен и семеен живот е засегнато в по-голяма степен спрямо защитата на национални и обществени интереси. По делото се установява, че Б. Ш. А. е бременна в 26-та седмица. Действително съгласно чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в упражняването на това право е допустима в предвидени случаи и необходими в интерес на националната и обществената сигурност, но за да се прецени тя, най-малкото същата трябва да е постановена след установяване на всички относими факти. За съда е невъзможно да прецени дали горното не е взето предвид от органа поради негов пропуск или обективна невъзможност, но независимо от причината интересите на детето следва да бъдат защитени и всякога съобразени в това производство. Висшият интерес на едно дете предполага то да имат възможност да общува пълноценно и с двамата си родители.

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Жалбоподателят е изпълнил всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от него виза. При справяне с тежестта на доказване е дължим извод за наличие на предпоставки за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза вид „D“ от 07.07.2025 г. издаден от М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], Република Турция, по заявление от 28.04.2025 г.

Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на релевантните факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и спази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на

настоящото решение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. - Р. Турция, срещу Отказ за виза от 07.07.2025г., на М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], Република Турция, за издаване на виза тип „D“.

ВРЪЩА преписката на административния орган - КДЛ Б., Посолство на Република България в Б., Република Турция, за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от 28.04.2025 г., съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.